

Sygn. akt III AUa 215/11

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 21 września 2011 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący	SSA Krystyna Merker (spr.)
Sędziowie	SSA Krystyna Budzianowska SSA Małgorzata Woźnowska-Gallos
Protokolant	Aneta Szafruga

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2011r. w Katowicach
sprawy z odwołania H. G. (H. G.)
przeciwko Z. U. S. Oddział w S.
o wysokość emerytury
na skutek apelacji ubezpieczonego H. G.
od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w Częstochowie
z dnia 16 listopada 2010r. sygn. akt IV U 1326/10

oddala apelację.

/-/ SSA K. Budzianowska Sędzia	/-/ SSA K. Merker Przewodnicząca	/-/ SSA M. Woźnowska-Gallos Sędzia

Sygn.akt III AUa 215/11

Uzasadnienie

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie oddalił odwołanie ubezpieczonego H. G. od decyzji Z. U. S. Oddział w S. z dnia 28 maja 2010r. przeliczającej wysokość emerytury górniczej ubezpieczonego od dnia 01.06.2010r. wobec stwierdzenia, że w wymiarze dotychczas wypłacanego świadczenia błędnie ustalono staż pracy.

Sąd Okręgowy rozpoznając odwołanie ustalił, że H. G. złożył w dniu 27.02.1998r. wniosek o emeryturę górniczą. Do wniosku załączył m.in. zaświadczenie o przebiegu pracy z dnia 6.04.19..r. wydane przez C. Sz. i A. Z. Sp. z o.o. w B., w którym wskazano, że w okresie od 1.01.19..r. do 30.11.19..r. ubezpieczony był zatrudniony jako inspektor ds. szkolenia w zakładzie pod ziemią w KWK „A.”, od 1.12.19..r. do 31.12.19..r. jako st. inspektor ds. szkolenia w zakładzie pod ziemią w KWK „A.”, a od 1.01.19..r. jako st. inspektor ds. szkolenia pod ziemią – kierownik ośrodka szkolenia. Załączył ponadto zaświadczenie z dnia 7.01.19..r. wydane przez B. S. W. S.A. w B. KWK „A.” w P. Śl., w którym wskazano, że w okresie od 22.04.19..r. do 22.03.19..r. był czynnym członkiem drużyny ratowniczej. Decyzją z dnia 24.03.19..r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu emeryturę górniczą od 21.03.19..r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto dochód, który stanowił podstawę wymiaru składek z 9 lat kalendarzowych, tj. od stycznia 19..r. do grudnia 19..r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 278,47% i został ograniczony do 250%. Podstawę wymiaru obliczono przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 250% przez kwotę bazową 1.147,29 zł. Okres pracy górniczej obliczono według przeliczników:

- 77 miesięcy (tj. 6 lat i 5 miesięcy: od 1.01.19..r. do 31.01.19..r. – 1954 dniówek przodkowych : 25) x 1,8, co dało 138,6 miesięcy,
- 58 miesięcy (tj. 4 lata i 10 miesięcy: od 6.09.19..r. do 26.11.19..r., od 28.11.19..r. do 6.12.19..r., od 10.12.19..r. do 31.12.19..r., od 1.02.19..r. do 31.12.19..r.) x 1,5, co dało 87,0 miesięcy,
- 119 miesięcy (tj. 9 lat i 11 miesięcy: od 22.04.19..r. do 22.03.19..r.) x 1,4, co dało 166,6 miesięcy,
- 94 miesiące (tj. 7 lat i 10 miesięcy: od 1.01.19..r. do 21.04.19..r., od 23.03.19..r. do 6.04.19..r. z wyłączeniem okresów zasiłkowych chorobowych) x 1,0.

Następnie ubezpieczony dostarczył do organu rentowego dodatkowe dokumenty dotyczące pracy w KWK „A.” oraz C. Sz. i A. Z. Sp. z o.o. w B., w tym m.in.

świadczenie pracy z dnia 1.08.19..r., w którym wskazano, że był zatrudniony w C. Sz. i A. Z. Sp. z o.o. w B. po przekazaniu z BSW S.A. KWK „A.” w trybie art.23¹ k.p. w okresie od 1.01.1980r. do 31.07.1998r. w pełnym wymiarze czasu pracy i wykonywał pracę: inspektora ds. szkolenia pod ziemią w KWK „A.”, st. inspektor ds. szkolenia pod ziemią w KWK „A.”, st. inspektor ds. szkolenia pod ziemią – kierownik ośrodka szkolenia w C. Sz. i A. Z. Sp. z o.o. Decyzją z dnia 29.09.1998r. organ rentowy przeliczył emeryturę odwołującego. Okres pracy górniczej obliczono według przeliczników podobnie jak wcześniej 77 miesięcy x 1,8 i 58 miesięcy x 1,5. Zmian dokonano natomiast w zakresie okresów pracy górniczej przeliczanych wskaźnikiem 1,4 oraz nie przeliczanych (czyli w wymiarze jednokrotnym). Organ rentowy wskaźnikiem 1,4 przeliczył 183 miesiące pracy górniczej ubezpieczonego (tj. 15 lat i 3 miesiące: od 1.11.19..r. do 31.01.19..r., od 1.08.19..r. do 30.09.19..r., od 1.01.19..r. do 30.04.19..r., od 1.03.19..r. do 31.03.19..r., od 22.04.19..r. do 21.04.19..r., od 1.06.19..r. do 6.09.19..r., od 1.01.19..r. do 25.10.19..r., od 29.10.19..r. do 31.12.19..r., od 4.02.19..r. do 28.02.19..r., od 3.04.19..r. do 25.04.19..r., od 1.06.19..r. do 26.09.19..r., od 1.10.19..r. do 30.11.19..r., od 1.01.19..r. do 31.07.19..r., od 6.09.19..r. do 31.05.19..r.). W wymiarze jednokrotnym przeliczone zostały natomiast 34 miesiące (tj. 2 lata i 10 miesięcy: od 1.01.19..r. do 31.10.19..r., od 1.02.19..r. do 31.07.19..r., od 1.10.19..r. do 31.12.19..r., od 1.0.19..r. do 28.02.19..r., od 1.04.19..r. do 21.04.19..r., od 20.05.19..r. do 31.05.19..r., od 1.01.19..r. do 12.01.19..r., od 1.03.19..r. do 9.03.19..r., od 1.12.19..r. do 31.12.19..r., od 1.08.19..r. do 14.08.19..r., od 1.06.19..r. do 31.07.19..r.).

W dniu 2.03.2010r. ubezpieczony zgłosił w organie rentowym wniosek o sprawdzenie okresu zatrudnienia i pełnienia funkcji ratownika górniczego. Organ rentowy rozpatrując ten wniosek odkrył swój błąd dotyczący nieprawidłowego przeliczenia niektórych okresów pracy górniczej wnioskodawcy. W związku z tym faktem zaskarżoną decyzją przeliczył świadczenie od najbliższego terminu płatności, okres pracy górniczej obliczając według przeliczników tylko co do: 77 miesięcy x 1,8 = 138,6 miesięcy oraz 59 miesięcy (po doliczeniu okresu od 22.05.1967r. do 17.06.1967r.) x 1,5 = 88,5 miesięcy, co dało łącznie 227,1 miesięcy. Natomiast cały okres od 1.01.19..r. do 31.07.19..r. z wyłączeniem okresów zasiłków chorobowych uwzględnił jako okres pracy górniczej, lecz nie przeliczany wskaźnikami pracy górniczej. Następnie w dniu 5.07.2010r. ZUS wystosował do ubezpieczonego pismo informujące o przyczynie dokonanej korekty.

Ubezpieczony w okresie od 1.01.19..r. do 31.12.19..r. był zatrudniony w KWK „A.” jako inspektor (od 1.12.19..r. st. inspektor) ds. szkolenia pod ziemią w KWK „A.”. Do jego obowiązków na tych stanowiskach należało organizowanie szkoleń nowoprzyjętych pracowników, a także pracowników już pracujących na kursach zawodowych, na których podnosili swoje kwalifikacje. Do jego obowiązków należało również kontrolowanie w jaki sposób nowoprzyjęci

pracownicy są wprowadzani do zawodu i czy są zatrudnieni na właściwych stanowiskach. Równocześnie odwołujący w okresie od 22.04.19..r. do 22.03.19..r. był czynnym członkiem drużyny ratowniczej. Od dnia 1.01.19..r. w związku z przejściem zakładu pracy w trybie art.23¹ k.p. był pracownikiem C. Sz. i A. Z. Sp. z o.o. w B., gdzie pracował jako st. inspektor ds. szkolenia pod ziemią – kierownik ośrodka szkolenia. Na tym stanowisku ubezpieczony miał podobne obowiązki jak na wcześniej zajmowanym stanowisku starszego inspektora ds. szkolenia pod ziemią. Ponadto jako kierownik ośrodka szkolenia reprezentował go na zewnątrz, koordynował pracę innych inspektorów ds. szkolenia, przygotowywał plany działania tego ośrodka oraz kontrolował realizację szkoleń przez instruktorów.

Sąd I Instancji wskazał, że brak jest podstaw do uznania, iż ubezpieczony był pracownikiem dozoru ruchu czy kierownictwa ruchu kopalń, gdyż właściwe dla takiego określenia jest rozporządzenie Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 21 stycznia 1984r. w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanej w wymiarze półtorakrotnym przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury lub renty oraz rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23.12.1994r. w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanej w wymiarze półtorakrotnym przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury lub renty. W obu tych aktach prawnych w podobny sposób określono zasady i stanowiska pracy zaliczane w wymiarze półtorakrotnym, z tym, że w pierwszym rozporządzeniu jest to określone w § 4 i załączniku nr 3, natomiast w drugim – w 4 i załączniku nr 4. Wskazano, iż za pracowników dozoru ruchu i kierownictwa ruchu kopalń, którzy pracują przez co najmniej połowę dniówek roboczych w miesiącu: pod ziemią, na odkrywce w kopalniach siarki lub w kopalniach węgla brunatnego oraz w kopalniach otworowych siarki i którym w myśl art.6 ust.2 ustawy zalicza się w wymiarze półtorakrotnym okresy przynależności do drużyn ratowniczych lub pracy w charakterze mechaników sprzętu ratowniczego, uważa się pracowników zatrudnionych na stanowiskach wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik nr odpowiednio 3 i 4 do rozporządzenia. W związku z treścią tego przepisu nie można zgodzić się z ubezpieczonym, iż sformułowanie użyte w art.6 ust.2 ustawy oznacza możliwość zaliczenia pracy w drużynie ratowniczej także innym pracownikom niż tylko pracownikom dozoru ruchu i kierownictwa ruchu.

Pod pozycjami tych załączników wymienione zostały stanowiska dozoru ruchu i kierownictwa ruchu, brak jest jednak wśród nich stanowisk zajmowanych przez ubezpieczonego. W związku z powyższym brak jest podstaw do przeliczenia okresu od 22.04.19..r. do 22.03.19..r. według wskaźnika 1,8 do wysokości emerytury.

Brak jest również podstaw do uznania, iż w okresach od 1.01.19..r. do 21.04.19..r. oraz od 23.03.19..r. do 31.07.19..r. wnioskodawca wykonywał pracę

na stanowiskach dozoru ruchu oraz kierownictwa ruchu kopalń, przedsiębiorstw i innych podmiotów określonych w pkt 1-3 a także w kopalniach siarki i węgla brunatnego oraz w przedsiębiorstwach i innych podmiotach, o których mowa w pkt 4. Zgodzić należy się w tym zakresie z organem rentowym, iż pracownicy wykonujący pracę na stanowisku inspektora czy też starszego inspektora ds. szkolenia to pracownicy inżynieryjno-techniczni, którzy mają obowiązek zjazdów pod ziemią jednak nie wykonują pracy górniczej. Potwierdził to sam ubezpieczony w swoich wyjaśnieniach. Także po przejściu zakładu pracy od 1.01.1997r. nie wykonywał on pracy na stanowiskach dozoru ruchu oraz kierownictwa ruchu kopalń, przedsiębiorstw i innych podmiotów określonych w pkt 1-4, gdyż był kierownikiem ośrodka szkoleniowego, a nie jednego z podmiotów wymienionych wyżej. Praca ubezpieczonego, jak wynika z jego wyjaśnień oraz karty stanowiska pracy, nie polegała na dozorcze czy kierowaniu ruchem kopalń, lecz na szkoleniu pracowników zarówno nowoprzyjętych, jak i już zatrudnionych.

Wykonywał on zatem w tych okresach, jak również w okresie od 22.04.19..r. do 22.03.19..r., pracę równorzędną z pracą górniczą określoną w art.5 ust.2 pkt 2 ustawy na stanowiskach wymagających kwalifikacji inżyniera lub technika w zakresie górnictwa. Ten rodzaj pracy nie podlega przeliczeniu przelicznikami pracy górniczej, o których mowa w art.10a ustawy z dnia 1.02.1983r.

Od powyższego wyroku apelację wniósł pełnomocnik ubezpieczonego i zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego, a to art.5 ust.1 pkt 6 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin z dnia 1 lutego 1983r. Dz.U. Nr 5, poz.32 poprzez jego niezastosowanie, gdyż odwołujący się był w okresie od 22.04.19..r. do 22.03.19..r. członkiem drużyny ratowniczej, a w konsekwencji wykonywał pracę górniczą, a nie pracę równorzędną z pracą górniczą,
2. naruszenie prawa materialnego, a to art.6 ust.1 pkt 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin z dnia 1 lutego 1983r. Dz.U. Nr 5, poz.32 poprzez jego niezastosowanie, w następstwie czego Sąd I instancji ustalił, że odwołujący nie był pracownikiem dozoru ruchu i kierownictwa kopalń, a zatem nie jest możliwe zaliczenie okresu w wymiarze półtorakrotnym, pomimo że był on członkiem drużyny ratowniczej, a w konsekwencji zasadne jest zaliczenie okresu pracy w wymiarze półtorakrotnym,
3. naruszenie prawa materialnego, a to art.114 ust.1 w zw. z ust.1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 1998r., Dz.U. Nr 162, poz.1118 polegające na niewłaściwym zastosowaniu cytowanych przepisów poprzez ponowne ustalenie emerytury pomimo, że w sprawie nie zostały przedłożone nowe dowody

oraz nie zostały ujawnione nowe okoliczności, a ponowne przeliczenie jest wynikiem odmiennej oceny zgromadzonych już dowodów, wskazując na powyższe, wnosił o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zastosowanie przelicznika 1,8 wobec okresu pracy górniczej odwołującego od 22 kwietnia 19..r. do 22 marca 19..r., natomiast w okresie od 1 stycznia 19..r. do 21 kwietnia 19..r., od 23 marca 19..r. do 31.12.19..r. oraz od 1 stycznia 19..r. do 31 lipca 19..r. z uwzględnieniem przelicznika 1,4,
2. zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego kosztów postępowania za I oraz II instancję według norm przepisanych, ewentualnie:
3. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Pełnomocnik ubezpieczonego podniósł, że błędnie ustalił Sąd I instancji, że ubezpieczony nie był pracownikiem dozoru ruchu ani kierownictwa kopalń, gdyż jego stanowisko pracy nie było określone w rozporządzeniu Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 21 stycznia 1984r. oraz Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994r. i wykonując pracę na stanowisku inspektora oraz starszego inspektora ds. szkolenia – wykonywał pracę równorzędną z pracą górniczą.

Sąd Apelacyjny w Katowicach rozpoznając apelację zważył, co następuje.

Apelacja ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew zarzutom pełnomocnika ubezpieczonego Sąd Okręgowy rozpoznał sprawę właściwie i nie dopuścił się naruszenia przepisów prawa materialnego. Słusznie wskazał Sąd I instancji, że zgodnie z art. 180 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2009r. nr 153, poz.1227) w sprawie mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 1 lutego 1983r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz.U. z 1995r. nr 30, poz. 154 ze zm.), gdyż pod rządami tej ustawy ubezpieczony nabył prawo do górniczej emerytury.

Prawidłowo uznał Sąd Okręgowy, że brak jest podstaw do ustalenia wysokości emerytury ubezpieczonego z uwzględnieniem przelicznika 1,8 za okres od 22.04.19..r. do 22.03.19..r., kiedy ubezpieczony pracując w charakterze inspektora ds. szkolenia pod ziemią w KWK „A.” w P. Śl. był czynnym członkiem drużyny ratowniczej.

Zgodnie bowiem z art. 10 a ust.1 ustawy o z.e.g. przelicznik 1,8 stosuje się do pracy, o której mowa w art. 6.

Na mocy art. 6 ust. 1 cytowanej ustawy przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury, renty inwalidzkiej i renty rodzinnej pracownikom zatrudnionym pod ziemią oraz w kopalniach siarki lub węgla brunatnego zalicza się w wymiarze półtorakrotnym następujące okresy pracy na obszarze Państwa Polskiego:

- 1) w przodkach bezpośrednio przy urabianiu i ładowaniu urobku oraz przy innych pracach przodkowych, przy montażu, likwidacji i transporcie obudów, maszyn urabiających, ładujących i transportujących w przodkach oraz przy głębieniu szybów i robotach szybowych,
- 2) w drużynach ratowniczych,
- 3) w charakterze mechaników sprzętu ratowniczego drużyn, o których mowa w pkt 2.

Natomiast zgodnie z ust 2 tego przepisu okresy pracy wymienione w ust. 1 pkt 2 i 3 zalicza się w wymiarze półtorakrotnym również tym pracownikom dozoru ruchu i kierownictwa ruchu kopalń, którzy pracują co najmniej przez połowę dniówek roboczych w miesiącu pod ziemią, w kopalniach siarki lub w kopalniach węgla brunatnego.

Zatem istota sporu sprowadzała się do ustalenia, czy ubezpieczony pracując w charakterze inspektora ds. szkolenia pod ziemią i będąc członkiem drużyny ratowniczej był pracownikiem dozoru ruchu i kierownictwa ruchu kopalń, którzy pracują co najmniej przez połowę dniówek roboczych w miesiącu pod ziemią.

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu Okręgowego, iż ubezpieczony nie był pracownikiem dozoru ruchu czy kierownictwa ruchu kopalń w rozumieniu przepisu art. 5 ust. 1 pkt 5 ustawy o z.e.g., gdyż stanowisko zajmowane przez ubezpieczonego nie jest wymienione w wykazie stanowisk w załączniku nr 3 do rozporządzenia Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 21 stycznia 1984r. w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanej w wymiarze półtorakrotnym przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury lub renty oraz w załączniku nr 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994r. w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanej w wymiarze półtorakrotnym przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury lub renty.

Brak jest również podstaw, wbrew stanowisku pełnomocnika ubezpieczonego, do zastosowania przelicznika 1,8 z tytułu zaliczenia pracy ubezpieczonego do pracy górniczej na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 6 ustawy o z.e.g. to jest do zatrudnienia w charakterze członka drużyny ratowniczej.

Ubezpieczony nie był zatrudniony w charakterze członka drużyny ratowniczej, gdyż nie był zawodowym ratownikiem górniczym a jedynie był członkiem drużyny ratowniczej pracując w charakterze inspektora ds. szkolenia pod ziemią.

Z tych względów brak jest podstaw do przeliczenia okresu pracy od 22.04.19..r. do 22.03.19..r. przelicznikiem 1,8 na wysokość emerytury.

Odnosnie do ponownego przeliczenia emerytury ubezpieczonego na mocy art. 114 ust 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS bez przeliczenia wskaźnikiem 1,4 z art. 10 a ust. 1 pkt 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym górników okresów od 1.01.1980r do 21.04.19..r., od 23.03.19..r. do 31.12.19..r. i od 01.01.19..r. do 31.07.19..r. należy wskazać, że rozstrzygnięcie Sądu I Instancji jest również prawidłowe.

Zgodnie z przepisem art. 114 ust 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Z przepisu ust 1a art.114 w/w ustawy wynika, że przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji okaże się, że przedłożone dowody nie dawały podstaw do ustalenia prawa do emerytury lub renty albo ich wysokości.

Z tych względów przepis ust. 1a art. 114 umożliwia organowi rentowemu ponowną ocenę dowodów, skoro przedłożone przez ubezpieczonego dowody nie dawały prawa do ustalenia wysokości emerytury z uwzględnieniem przelicznika 1,4.

Przelicznik 1,4 stosuje się bowiem jedynie do pracy, o której mowa w art. 5 ust.1 pkt 1-3 i 5-11 ustawy o z.e.g. wykonywanej częściowo na powierzchni i częściowo pod ziemią.

Ubezpieczony, jak to właściwie ustalił Sąd Okręgowy, takiej pracy nie wykonywał.

Natomiast ubezpieczony zarówno w okresie pracy na stanowisku inspektora, starszego inspektora ds. szkolenia pod ziemią w KWK „A.”, i starszego inspektora ds. szkolenia pod ziemią - kierownika ośrodka szkolenia w C. Sz. i A. Z. Spółki z o.o. w B. wykonywał pracę równorzędną z pracą górniczą zgodnie z art. 5 ust 2 pkt 2 ustawy o z.e.g., gdyż był zatrudniony na stanowiskach wymagających kwalifikacji inżyniera lub technika w zakresie górnictwa w administracji kopalni a po przekazaniu w trybie art. 23¹ k.p. w C. Sz. i A. Z. sp. z o.o. w B..

W ramach tej pracy ubezpieczony miał obowiązek zjazdów pod ziemię ale z tego powodu nie można uznać, że ubezpieczony wykonywał pracę górniczą, o której mowa w art. 5 ust. 1-3 i 5-11 ustawy o z.e.g.

Z tych względów nie można do spornego okresu zastosować przelicznik 1,4.

Mając powyższe na uwadze na mocy art. 385k.p.c. należało orzec jak w sentencji.